

MARNO JÁNOS

Azután

felhoznám épp csak és magamba
nyelném újra, torkomat marva
még utána hosszú percekig
vele. Aztán telvén a napok
lassan megfeledkeznék róla,
a kertben sem foglalkoztatna,
ahol még annyira sem vagyok
ura a gondolataimnak,
mint álmomban. Álmomban bele-
oldódva testembe ütöm fel
kriksz-krakszokban a fejemet,
arra riadok, hogy nevetek,
és a kertben sem hagyom abba,
széttemetve gondolatokba.

Mi másra

Meghalni jöttem a világra
s nem kikelni csupán ellene;
és kihajtani a legyeket
az udvarra, mert az ablakom
arra nyílik, nem az utcára.
Az utcára már magam megyek,
homlokomra csapva még egyet
vagy a hasamra, a hasamtól
mi másra számíthatnék, ha még
homlokomat is az ráncolja.
Gondom hát, ami odaróva,
mélyen, egy süllyesztőben tombol;
s támad, megannyi átmenetben,
hányingerem a gondolattól.

Hideg fény

Hideg fény, hideg fény, honnan is,
honnan ismerős ez a hideg
fény nekem. Mintha vizeletem
gyújtana világot az éjben,
vagy vizelés közben eszmélnék
rá, hogy folyok álltomban széjjel,
és ettől meg is vesz nyomban az
Isten hidege. Áltathatom
persze még magam, farkam vissza-
helyezve az alsóba, s tovább
haladva a Gesztenyés kertben,
egyik álomból a másikba
átalva, vagy Mindenhatóm két-
kezi imájába foglalva.

Fényjelenség

Tartozom még a hideg fénnel,
a késpengéével, amely ma
mégis olyan szeliden ötlött
a szemembe vacsora előtt
az asztalnál ülve, jóllehet
ebédhez sem szoktam leülni,
nemhogy vacsorához. Magánügy,
rendben, ám ma nem otthon ettem,
hanem vidéki barátomnál,
aki gyakran jár a fejemben,
s igazán nem egy könnyű ember.
A fényjelenség pedig gyöngéd
emlékeket ébresztett bennem,
míg a táplálékkal vesződtem.

Kész

Álmomban maga vagyok a kés
és valamennyi folyománya,
domborzata, tava, s ködlepte
völgyében a kis település
éjszaka, és hajnalban, mikor
hólyaga feszíteni kezdi
az alvó idegzetét. Akár
egy ajtót a vetemedése,
hogy erőltetésre nyüszít, sőt
nyávogni is kész, kész szerencse
köztünk ez az ajtó, különben
még nekem találna ugrani.
És akkor nincs ami megtartsa,
egyben, úgy értem, mint egy edény.

Irányzatok

Tegnap a kés sürgetésére,
ma már a késleltetésére
dobbant meg a szívünk. Szaladtunk
valami szerelvény felé, hogy
alágyúródjunk, s ott teremve
hitvány kapaszkodón akadt fenn
a kezünk. Mint amikor hajba
kaptunk régi semmiségeken,
melyek vért kívánnak álmunkban
azóta, s az dőlne is, ha nem
riaszt fel naponta belőle
egy élesebb óra, kivette
testünket ágy-redőzetéből.
És irány egy szennyvízcsatorna.

Hol

Hol okkal, hol anélkül hordjuk
le magunkat a sárga földig,
mímelve benne az elalvást
végezetül. Nyelvünk és torkunk
is agyagból, mikor horkantunk
éppen, mert a forgalom zaján
át kell törnünk. A csendtől bőgni
tudnánk. Eszünkbe juttat egy gye-
szőnyeget a tűzfal mögül, és
a délelőttöt, amit ágyban
töltöttünk éveken át. A fal
salétromos a talajvíztől.
Hány rajza száradt a kezünkön,
mikor lázasan hadonásztunk.

